

PM 2012:32 RVII (Dnr 001-2408/2011)

Asylsökande ensamkommande barn. En översyn av mottagandet (SOU 2011:64)

Remiss från Justitiedepartementet

Remisstid 5 mars 2012

Borgarrådsberedningen föreslår att kommunstyrelsen beslutar följande.

Som svar på remissen ”Asylsökande ensamkommande barn. En översyn av mottagandet” (SOU 2011:64) hänvisas till vad som sägs i denna promemoria.

Föredragande borgarrådet Anna König Jerlmyr anför följande.

Ärendet

Migrationsverket ska enligt de nu gällande bestämmelserna om mottagande av asylsökande ensamkommande barn anvisa en kommun som ska ordna ett boende. När Migrationsverket anvisar ett barn till en kommun ska det vara en kommun som har en överenskommelse med verket om mottagande av ensamkommande barn. Om det finns särskilda skäl får Migrationsverket anvisa barnet till en kommun som saknar sådan överenskommelse.

I betänkandet ”Asylsökande ensamkommande barn. En översyn av mottagandet” (SOU 2011:64) föreslås att Migrationsverket får utvidgade möjligheter att anvisa asylsökande ensamkommande barn till en kommun även i fall där överenskommelse med verket om mottagande saknas. Migrationsverket ska kunna anvisa både till kommuner som inte har träffat någon överenskommelse och till kommuner som visserligen har en överenskommelse men som för tillfället inte har några lediga platser. Några särskilda skäl, som tidigare gällt, behöver inte åberopas.

Beredning

Ärendet har remitterats till stadsledningskontoret och socialnämnden.

Stadsledningskontoret anser att det är angeläget att ta emot ensamkommande barn på ett ändamålsenligt sätt. Ensamkommande barn och unga är en utsatt grupp och många har traumatiska erfarenheter. Vidare håller stadsledningskontoret med om vikten av att asylsökande barn snabbt kommer till en varaktig placering. Det är mycket viktigt att dessa barn får den hjälp och det stöd som behövs så att barnen snabbt kan integreras i samhället. Därför har staden sedan 2006 en överenskommelse med Migrationsverket om att ta emot asylsökande ensamkommande barn och utgör en så kallad anvisningskommun. I dagsläget har staden 96 platser i anvisningsboenden för barn som söker asyl och barn som har permanent uppehållstillstånd. Dessut-

om har staden genom socialnämnden beslutat under hösten 2011 om ytterligare 30 platser för målgruppen.

Socialnämnden konstaterar att både betänkandet och promemorian hänvisar till statens ökade kostnader för mottagandet av asylsökande ensamkommande barn. Utredningarna menar att orsaken till statens ökade kostnader framför allt beror på att kommunerna tvingas ordna dyra boendialternativ och då i synnerhet i ankomstkommunerna.

Kommunernas ersättning för t.ex. skola och överförmyndare täcker inte befintliga kostnader. Inte heller socialtjänstens alla kostnader täcks. Migrationsverkets regelverk för att återsöka kostnader är ytterst omständligt. Nämnden tror inte att tvång löser problemet med att få fler platser och att få alla kommuner att teckna överenskommelser.

Mina synpunkter

Under de senaste åren har vi sett en ökning av ensamkommande flyktingbarn till Sverige, en ökning som inte visar tecken på att avta. Detta har resulterat i en ökad kostnad för Stockholms stad då fler asylsökande barn kommer till Sverige samtidigt som nuvarande ersättningsnivå varit densamma sedan 2007. Under 2011 tog Stockholms stad emot cirka 200 barn, varav hälften var ankomstbarn.

Det är viktigt att ett ensamkommande flyktingbarn möts av ett gott och tryggt omhändertagande vid ankomsten. Genom att vid ett tidigt skede möta och introducera barnen i samhället genom skola, sysselsättning och kontaktpersoner ger vi dem möjligheter att få en så bra etablering som möjligt. Men för att detta ska vara möjligt behöver alla kommuner hjälpas åt. Stockholms stad tar ett stort ansvar för dessa barn och unga, samtidigt är det djupt beklagligt att många andra kommuner inte tar något ansvar alls.

Utredningen hänvisar i lagförslaget till att barnen kan hänvisas till kommuner som inte har en överenskommelse med Migrationsverket, eller som har en överenskommelse men som för tillfället inte har några lediga platser. Jag delar de goda intentionerna i betänkandet men ser större fördelar i ett sådant förslag som stadsledningskontoret lyfter fram. Stadsledningskontoret föreslår att det övergripande ansvaret läggs på länsregional nivå. De kommuner som ansvarar för barnen måste vara väl förberedda och ha en väl genomarbetad introduktionsplan. Därför måste det finnas förberedda boenden för barn i den kommun dit de hänvisas och denna plats ska vara varaktig. Barnperspektivet bör alltid beaktas i de placeringar som görs.

Jag föreslår att borgarrådsberedningen föreslår att kommunstyrelsen beslutar följande.

Som svar på remissen ”Asylsökande ensamkommande barn. En översyn av mottagandet” (SOU 2011:64) hänvisas till vad som sägs i denna promemoria.

Stockholm den 15 februari 2012

ANNA KÖNIG JERLMYR

Bilagor

1. Reservationer m.m.
2. Remiss av betänkandet Asylsökande ensamkommande barn. En översyn av mottagandet (SOU 2011:64), sammanfattning

Borgarrådsberedningen tillstyrker föredragande borgarrådets förslag.

Reservation anfördes av borgarråden *Karin Wanngård, Roger Mogert* och *Tomas Rudin* (alla S) enligt följande.

Vi föreslår borgarrådsberedningen föreslå kommunstyrelsen besluta att

1. Att delvis bifalla stadsledningskontorets utlåtande
2. Att i övrigt anföras

Stadsledningskontoret och föredragande borgarråd har rätt i flera punkter. Ett mer strukturerat regionalt samarbete för mottagande av ensamkommande flyktingbarn vore välkommet. Vi instämmer också i principen om att barnens intresse ska i förgrunden vid beslut om placering. Att staten inte ensidigt ska kunna ålägga kommunerna utökad ansvar utan att vara beredd att stå för finansieringen är en ordning som ska respekteras.

Dessa invändningar och påpekanden tar dock inte fasta på själva kärnfrågan i utredningen. Dagens ordning, att enskilda kommuner helt kan avstå från att vara med och ta sitt ansvar för flyktingmottagandet i Sverige och övervältra ansvaret på andra kommuner, går inte att försvara. Detta blir särskilt tydligt när det gäller ensamkommande flyktingbarn. Vår invändning mot dagens ordning är principiell och utgår från barnperspektivet, även om vi noterar att den även slår tydligt mot bland annat Stockholms stad. Stockholms stad bör därför tillstyrka det huvudsakliga förslaget i utredningen – att Migrationsverket ska kunna anvisa barn till kommuner med vilka man för närvarande inte har någon överenskommelse. En förändring på denna punkt skulle utan tvekan förstärka beredskapen i hela Sverige. Det kan också leda till attityd-förändringar i flera kommuner och på längre sikt förstärka integrationen.

Det antecknades till förteckningen att Miljöpartiet avstår från att delta i beslutet.

Kommunstyrelsen

Reservation anfördes av *Roger Mogert, Tomas Rudin* och *Olle Burell* (alla S) med hänvisning till reservationen av (S) i borgarrådsberedningen.

Reservation anfördes av *Ann-Margarethe Livh* (V) enligt följande.

Jag föreslår kommunstyrelsen besluta att

1. Delvis instämma i föredragande borgarrådets förslag till yttrande.
2. Därutöver vill vi framföra följande.

Ensamkommande flyktingbarn ska tas emot på bästa möjliga sätt. Barns bästa får aldrig reduceras till en fråga om kostnader utan måste alltid ses ur humanitär synvinkel. Barn måste få ett kvalitativt bra stöd var helst de tas emot.

Vänsterpartiets principiella inställning är att ensamkommande flyktingbarn snabbt behöver få ett säkert och tryggt boende. Därför vill vi lagstifta om att alla kommuner ska vara skyldiga att ha beredskap för att ta emot ensamkommande barn. Barns egna asylskäl måste också generellt ges mycket större tyngd än vad som görs idag.

När en lagstiftning genomförs måste alla olösta frågor som tas upp i remissomgången ha en tillfredsställande lösning. Kommunerna måste självfallet få ekonomiska förutsättningar att ta sitt ansvar. Kostnaderna ska inte övervältras på kommunerna. Då minskar förutsättningarna för barnen att få ett gott mottagande

De nivåer som föreslås är för låga för att ge barn det stöd de behöver. Ersättningssystemet får inte konstrueras så att stordrift gynnas på bekostnad av kvaliteten. En regional lösning är tänkbar, utifrån att barnen då i större utsträckning kan tillförsäkras tillräckliga resurser. Men en regionalisering får inte innebära att kommuner smiter ifrån ansvar.

Det antecknades till protokollet att Miljöpartiet avstår från att delta i beslutet.

ÄRENDET

Migrationsverket ska enligt de nu gällande bestämmelserna om mottagande av asylsökande ensamkommande barn anvisa en kommun som ska ordna ett boende. När Migrationsverket anvisar ett barn till en kommun ska det vara en kommun som har en överenskommelse med verket om mottagande av ensamkommande barn. Om det finns särskilda skäl får Migrationsverket anvisa barnet till en kommun som saknar sådan överenskommelse.

I betänkandet ”Asylsökande ensamkommande barn. En översyn av mottagandet” (SOU 2011:64) föreslås att Migrationsverket får utvidgade möjligheter att anvisa asylsökande ensamkommande barn till en kommun även i fall där överenskommelse med verket om mottagande saknas. Migrationsverket ska kunna anvisa både till kommuner som inte har träffat någon överenskommelse och till kommuner som visserligen har en överenskommelse men som för tillfället inte har några lediga platser. Några särskilda skäl, som tidigare gällt, behöver inte återopas.

Förslaget innebär ingen förändring vad gäller ansvarsfördelningen mellan stat och kommun. Migrationsverket ska alltså även fortsättningsvis träffa överenskommelser med kommunerna om mottagande.

Bakgrunden till översynen av bestämmelserna i LMA är att antalet ensamkommande flyktingbarn ökat i förhållande till de överenskommelser om mottagande som träffats mellan Migrationsverket och kommunerna. Detta har lett till att en stor andel av de asylsökande barnen befinner sig i ankomstkommunernas tillfälliga boenden vilket är negativt ur ett barnperspektiv. Det har också inneburit högre utgifter för staten på grund av att kommunerna tvingats ordna boendialternativ som är dyrare än boenden i anvisningskommuner med överenskommelser om mottagande. De nya bestämmelserna föreslås träda i kraft den 1 januari 2013.

BEREDNING

Ärendet har remitterats till stadsledningskontoret och socialnämnden för yttrande.

Stadsledningskontoret

Stadsledningskontorets tjänsteutlåtande daterat den 17 januari 2012 har i huvudsak följande lydelse.

Stadsledningskontoret anser att det är angeläget att ta emot ensamkommande barn på ett ändamålsenligt sätt. Ensamkommande barn och unga är en utsatt grupp och många har traumatiska erfarenheter. Vidare håller stadsledningskontoret med om vikten av att asylsökande barn snabbt kommer till en varaktig placering. Det är mycket viktigt att dessa barn får den hjälp och det stöd som behövs så att barnen snabbt kan integreras i samhället. Därför har staden överenskommelse med Migrationsverket om att ta emot asylsökande ensamkommande barn sedan 2006 och utgör en så kallad anvisningskommun. I dagsläget har staden 96 platser i anvisningsboenden för både barn som söker asyl och har permanent uppehållstillstånd. Dessutom har staden genom Socialnämnden beslutat under hösten 2011 om ytterligare 30 platser för målgruppen.

Stockholms stad är även indirekt en ankomstkommun för ett stort antal ensamkommande flyktingbarn. Staden har ordnat tillfälliga placeringar för dessa barn i avvaktan på en anvisning till en kommun med överenskommelse. Under år 2011 tog Stockholms stad emot cirka

200 barn varav hälften var ankomstbarn. Stadsledningskontoret anser att förändringen av regelverket till att tvinga kommunerna att ta emot ensamkommande flyktingbarn inte är nödvändig utifrån ändamålet. Kommunerna måste kunna ha en beredskap att tillhandahålla platser av god kvalitet till ensamkommande barn, vilket det inte är troligt då ett tvingande regelverk införs. Det är inte rimligt att Migrationsverket ska anvisa ensamkommande flyktingbarn till kommuner som inte förberett mottagandet. Detta utifrån barnperspektivet. I utredningen framgår det inte om den föreslagna åtgärden står i rimlig proportion till det tvång som föreslås. Dessutom framgår det inte heller när en kommuns skyldigheter är uppfyllt. Regelförändringen kan innebära ett betydligt högre mottagande utan att staden kan planera detta. Stadsledningskontoret anser att det är oerhört viktigt utifrån ett barnperspektiv att dessa barn får det stöd och den hjälp som behövs varvid mottagandet måste kunna planeras.

I betänkandet hänvisas till statens ökade kostnader för mottagandet av asylsökande ensamkommande barn. Orsaken till statens ökade kostnader beror framför allt på att kommunerna tvingas ordna dyra boendialternativ och då i synnerhet i ankomstkommunerna. Stadsledningskontoret anser, liksom SKL, att kostnadsökningarna främst är kopplade till att det har kommit fler asylsökande ensamkommande barn till Sverige och inte på grund av att kostnaderna har ökat per barn. Nuvarande schabloner för ersättningar har legat stilla på samma nivåer sedan 2007 och dagens mottagningssystem är inte fullt ut finansierat. Kommunernas ersättning för skola och överförmyndare täcker inte befintliga kostnader i dagsläget. Inte heller socialtjänstens alla kostnader täcks fullt ut. Genom att införa tvång samt att kommunernas kostnadstäckning inte är fullständig kommer en ytterligare överskjutning av kostnader från staten till kommunen att ske, vilket inte är i linje med finansieringsprincipen. Vidare innebär mottagande av ensamkommande barn även mottagande av anhöriga, vilket innebär ökade kostnader ofta i form av hotellboenden.

Migrationsverkets regelverk för att återsöka kostnader är ytterst omständligt, vilket gör att det är svårt att återsöka de kostnader som finns. För att få fler kommuner att teckna avtal anser stadsledningskontoret att regelverket bör förenklas samt full kostnadstäckning erbjudas. Frivillig samverkan bör lyftas fram i större utsträckning. Ett exempel är Stockholms län där samtliga kommuner, Länsstyrelse och Migrationsverket samarbetat med syfte att öka och kvalitativt förbättra mottagandet av asylsökande ensamkommande barn. Utifrån dessa erfarenheter föreslår stadsledningskontoret en lösning som utgår från att ett övergripande ansvar läggs på länsregional nivå för att få fram de platser som behövs enligt Migrationsverket. Respektive länsregions samtliga kommuner föreslås involveras i arbetet med att få fram platserna. Vinsten med att lägga ansvaret på en regional nivå är att möjligheterna ökar för flexibla lösningar mellan kommunerna i regionen.

Som svar på ”Betänkandet asylsökande ensamkommande barn – en översyn av mottagandet” (SOU 2011:64) hänvisas till vad som sägs i stadsledningskontorets tjänsteutlåtande.

Socialnämnden

Socialnämnden beslutade vid sitt sammanträde den 31 januari 2012 följande.

1. Socialnämnden hänvisar till tjänsteutlåtandet som svar på remisserna.
2. Socialnämnden överlämnar ärendet till kommunstyrelsen.

Reservation anfördes av ledamoten Inger Stark (V), *bilaga 1*.

Särskilt uttalande gjordes av ordföranden Anna König Jerlmyr m.fl. (M), ledamoten Ann-Katrin Åslund (FP), ledamoten Stina Bengtsson (C) och ledamoten Ewa Samuelsson (KD), *bilaga 1*.

Socialförvaltningens tjänsteutlåtande daterat den 13 januari 2012 har i huvudsak följande lydelse.

Avtalade platser och statistik avseende Stockholms stad

Stockholms stad har haft överenskommelse med Migrationsverket om att ta emot asylsökande ensamkommande barn sedan 2006 och utgör en s.k. anvisningskommun.

Avtalsplatser 2011		Avtalsplatser totalt 2011	Nya avtalsplatser 2012
Asyl	Uppehållstillstånd		
42	54	96	30

Stockholms stad har för närvarande en överenskommelse om 96 platser i anvisningsboenden fördelat på 42/ asyl och 54/ uppehållstillstånd. Ett stort behov finns av fler platser för ungdomar som beviljats uppehållstillstånd. Socialnämnden beslutade under hösten 2011 om ytterligare 30 platser för målgruppen.

Statistik avseende Stockholms stad

År	To- talt	Anvisningar		Ankomst
		*abo	*ebo	
2006 (fr.o.m.06-07-01)	60	19	41	okänt
2007	109	15	94	okänt
2008	106	28	78	okänt
2009	186	49	101	36
2010	150	55	69	26
2011	205	68	31	106

Källa: Migrationsverket och Stockholms stads socialjour

**) abo= anvisningsboende, ebo= enskilt boende hos närstående*

Tendensen under 2011 har varit att Stockholm har fått ta ansvar för ett stort antal barn som inte ännu har anvisats av Migrationsverket och Stockholm stad har därmed indirekt utgjort en s.k. ankomstkommun. Staden har ordnat tillfälliga placeringar för dessa barn i avvaktan en anvisning till en kommun med överenskommelse. Under år 2011 tog Stockholms stad emot ca 200 barn varav hälften var s.k. ankomstbarn.

Synpunkter på betänkandet och promemorian

I både betänkandet och i promemorian hänvisas till statens ökade kostnader för mottagandet av asylsökande ensamkommande barn. Utredningarna menar att orsaken till statens ökade kostnader framför allt beror på att kommunerna tvingas ordna dyra boendialternativ och då i synnerhet i ankomstkommunerna. Förvaltningen liksom SKL bedömer att kostnadsökningarna sannolikt främst är kopplade till att det har kommit fler asylsökande ensamkommande barn till Sverige och inte p.g.a. att kostnaderna har ökat per barn. Nuvarande schabloner för ersättningar har legat stilla på samma nivåer och dagens mottagningssystem är inte fullt ut finansierat. Kommunernas ersättning för t.ex. skola och överförmyndare täcker inte befintliga kostnader. Inte heller socialtjänstens alla kostnader täcks. Migrationsverkets regelverk för att återsöka kostnader är ytterst omständligt. Kommunerna har blivit bättre på att återsöka kostnader, men med stor sannolikhet skulle kommunerna kunna återsöka fler kostnader. Förvaltningen tror inte att tvång löser problemet med att få fler platser och att få alla kommuner att teckna överenskommelser. Förvaltningen instämmer i SKL:s synpunkter att kommunerna istället behöver få bättre förutsättningar för att kunna genomföra mottagandet på ett bra sätt bl.a. genom förenklade och utökade möjligheter att få statliga ersättningar, möjlighet till kommu-

nala samverkanslösningar samt utvecklat stöd från ansvariga statliga myndigheter.

Förslagen som läggs fram i betänkandet och i promemorian har framför allt statens intressen i fokus. Förvaltningen anser att flera frågor kvarstår att utreda och besvara, innan det kan fastställas att förslagen innebär förbättrade möjligheter för kommunerna att säkerställa ett kvalitativt bra mottagande av barnen – med barnens bästa i förgrunden.

Synpunkter på Betänkandet

I ett särskilt yttrande från Sveriges kommuner och landsting (SKL) som bifogas betänkandet, ifrågasätts om en tvingande bestämmelse står i överensstämmelse med den proportionalitetsprincip som införts i RF. Kan det vara ett tillräckligt skäl att staten inte klarar av sitt uppdrag? Vilka principer ska gälla för att Migrationsverket ska kunna utöva tvånget? När anses t.ex. en kommuns skyldighet vara uppfylld? Förvaltningen instämmer i dessa frågeställningar och anser att de bör utredas och besvaras innan tvångsmöjligheterna införs.

Förvaltningen delar inte uppfattningen att en ”frivillighet under tvång” skulle gagna barnen. Risken finns att kommuner som saknar förutsättningar att ta emot barn tvingas till detta, vilket försvårar möjligheterna att säkerställa ett mer långsiktigt mottagande av barnen. Ensamkommande barn och unga är en utsatt grupp och många har traumatiska erfarenheter av både människosmuggling och människohandel. Gruppen behöver ett kvalitativt bra stöd för att integreras i det svenska samhället på sikt. Det är inte troligt att alla kommuner genom tvingande regler alltid kan ha en beredskap och garantera lediga platser med god kvalitet.

Förvaltningen vill istället lyfta fram den frivilliga samverkan som har skett i Stockholms län mellan samtliga kommuner i länet, Länsstyrelse och Migrationsverket med syfte att öka och kvalitativt förbättra mottagandet av asylsökande ensamkommande barn. Uti från dessa erfarenheter föreslår förvaltningen en lösning som utgår från att ett övergripande ansvar läggs på länsregional nivå för att få fram de platser som behövs enligt Migrationsverket. Respektive länsregions samtliga kommuner föreslås involveras i arbetet med att få fram platserna. Vinsten med att lägga ansvaret på en regional nivå är att möjligheterna ökar för flexibla lösningar mellan kommunerna i regionen.

Synpunkter på Promemorian

Förvaltningen anser att det är bra att ersättningssystemet ses över. Nuvarande regelverk är mycket krångligt och osäkert och ett enklare system är ytterst önskvärt. Migrationsverket har dessutom under året bytt ekonomisystem, vilket har fått konsekvensen att Stockholms stads beviljade ersättningar för faktiska kostnader skickas som *ett* belopp till staden och inte som tidigare uppdelat på respektive ansvarig stadsdelsförvaltning som har ansökt om ersättningen. Migrationsverkets nya rutiner har orsakat ökad administration inom staden. Trots flera påstötningar har inte rutinerna gått att ändra.

Förslaget om att i större omfattning införa schabloner som ersättning för kommunernas kostnader är tänkvärt, men kommer för Stockholms stads del att innebära en utökad intern administration, då kostnaderna bärs av olika förvaltningar inom staden. Förvaltningen anser att de föreslagna nivåerna för schablonerna för boendeplatser respektive familjehem är för lågt satta. Vidare kan beräkningsgrunderna för schablonerna ifrågasättas. De föreslagna schablon-

beloppen tar inte hänsyn till pris- och löneökningar och ingen indexuppräknings föreslås. Stadens kostnader per boendeplats ligger idag på ungefär föreslagen nivå, vid en institution med ca 15 platser. Stordrift sänker kostnaderna, men hur stora institutioner är acceptabla ur ett barnperspektiv? Större institutioner fungerar för äldre ungdomar, men är inte lämpligt för de yngre åldergrupperna. Förvaltningen anser att nivån på schablonen för boendeplatser dessutom bör vara högre för storstadsregionerna, då bl.a. kostnader för personal och lokaler är högre. Ytterligare ersättningar föreslås inte utgå för placeringar med höga omvårdnadsbehov, utan inkluderas i schablonen för boendeplatserna, vilket är mycket negativt för kommunerna. Beräkningarna av familjehemsschablonen har inte tagit hänsyn till att många familjehemsplaceringar sker i jourhem, där kostnaderna per dygn oftast är minst det dubbla. Schablonerna för boendeplatser och familjehem ska också täcka kostnader för kontinuerlig myndighetsutövning. Förvaltningen bedömning är att detta är helt orimligt och menar att schablonerna inte

kommer att täcka kostnader för myndighetsutövning i form uppföljning, tillsyn och stöd under placeringstiden.

Förslaget om att ersättning ska kunna ges för kostnader avseende både gode man och särskilt förordnad vårdnadshavare är positivt, men även denna schablon ligger för lågt för att täcka alla kostnader.

Förvaltningen tycker det är bra att samma förutsättningar att återsöka gäller för ankomst- och anvisningskommuner. Stockholms stad utgör indirekt en ankomst- kommun utan att ha en överenskommelse om detta med Migrationsverket. Förvaltningen anser att det i förslagen kring nya ersättningar inte framgår om staden kan återsöka faktiska kostnader för ”ankomst-barn” och om samma schablon gäller för dessa sammanhang.

Förslaget angående förutsättningar för schablonersättning för utredningskostnader är oklart. Det framgår inte om både en ankomstkommun *och* en anvisningskommun kan få schablonersättning för utredning avseende samma barn.

RESERVATIONER M.M.

Socialnämnden

Reservation anfördes av ledamoten Inger Stark (V) enligt följande.

1. Socialnämnden instämmer delvis i förvaltningens förslag till beslut.
2. Därutöver anføres följande:

Vänsterpartiets principiella inställning är: ”Ensamkommande flyktingbarn behöver snabbt få ett säkert och tryggt boende i Sverige. Därför vill vi lagstifta om att alla kommuner ska vara skyldiga att ha beredskap för att ta emot ensamkommande barn. Barns egna asylskäl måste också generellt ges mycket större tyngd än vad som görs idag.”

Dock är de frågeställningar som förvaltningen lyfter i ärendet ytterst viktiga att utreda. När en lagstiftning genomförs måste alla olösta frågor vara lösta. Kommunerna måste självfallet få ekonomiska förutsättningar att ta sitt ansvar. Kostnaderna ska inte övervältras på kommunerna. Då minskar viljan att ta emot.

Barnen ska få ett kvalitativt bra stöd. Förvaltningen föreslår i sitt remissvar att en regional lösning kan vara tänkbar, detta utifrån att barnen då kan tillförsäkras tillräckliga resurser. Vi instämmer i att det kan vara en lösning. Men det får inte innebära att kommunerna smiter ifrån sitt ansvar. Vad det gäller ersättningssystemet så får det förstås inte innebära att stordrift gynnas på bekostnad av kvaliteten. Vi instämmer helt i förvaltningens synpunkter om nivåerna.

Särskilt uttalande gjordes av ordföranden Anna König Jerlmyr m.fl. (M), ledamoten Ann-Katrin Åslund (FP), ledamoten Stina Bengtsson (C) och ledamoten Ewa Samuelsson (KD) enligt följande.

De asylsökande ensamkommande barnen som anländer till Sverige och Stockholm ska mötas av ett gott omhändertagande för att få en så bra och trygg start som möjligt. Det är glädjande att se att Stockholms stads arbete lyfts fram som ett gott exempel. Ensamkommande barn tas tidigt emot och introduceras i samhället genom skola och sysselsättning. Vi ser goda resultat inom stadens arbete med målgruppen vilket resulterat i att många av de unga erbjuds praktik, sommarjobb, mentorer med mera.

Vi ser däremot en problematik med den ekonomiska ersättningen då förslaget inte tar hänsyn till olika boendescenarion samtidigt som ersättningen inte täcker alla omkostnader. Förslaget har inte heller tagit någon hänsyn till högre boende- och personalkostnad i större städer.

Med detta sagt vill vi poängtera att Stockholms stad ska fortsätta utveckla sitt arbete för asylsökande ensamkommande barn. Vi ser ett allt mer ökat behov och vår ambition är att utöka arbetet med samma goda resultat som tidigare.